

Att förena familj och yrke

Miriam Hernández är mor till fem barn och lärarinna i Spanien – Ett samtal

2011-05-09

Din vardag är säkert inte enkel. Vad händer, när barnen blir sjuka, arbetet fortsätter och du är dödstrött?

Tack och lov har jag bara sällan haft sömnlösa nätter för barnen. Och om, har Pablo, min man, alltid hjälpt mig. Ordspråket säger ”Gud fordrar men

kräver inte för mycket”. Det stämmer, även om jag ibland måste gå utvakad till skolan. Jag är nämligen lärare vid Pinoalbar-skolan i Valladolid. När jag trots allt någon gång inte kan sova i lugn och ro, offrar jag detta åt Herren för detta barn, för att det en gång skall bli en särskilt hjälpsam och generös människa. Det hjälper mig mycket för att inte bli retlig eller nervös. Och då vet jag också, att min trötthet tjänar något till.

Och hur reagerar du, när alla fem barnen vill Dig något?

Ibland kommer verkligen alla till mig och blir otåliga, därför att de vill berätta om sina upplevelser samtidigt. Då förklarar jag för dem, att jag skall lyssna på dem alla i tur och ordning – och i lugn och ro.

Jag ägnar mig åt varje barn för sig. Den som fått vänta längst, tror kanske redan, att jag inte skulle ha

tid för dess historier. Detta barn tar jag då vid handen och drar det intill mig. Då känner det, att jag inte har glömt det och att jag skall lyssna på det som på de fyra andra. Sådana detaljer håller vårt familjeliv i gång.

Hur klarar du av hushållsarbetet tillsammans med alla andra uppgifter?

Det är framför allt en fråga om ordning, organisation och samarbete med min man. Alltsedan vi gifte oss, har jag arbetat utanför hemmet och har lärt mig att klara av kombinationen av familj och yrke. För att klara det behöver jag förstås hjälp i hushållet. Vår Mariela hjälper mig också med att ta hand om de små, som ännu inte går i skolan. På det sättet blir det ordning och stabilitet i familjen. Min man och jag har organiserat vårt liv så, att jag har tillräckligt med tid för barnen. Jag tar

hand om de äldres läxor, läser med dem och badar de små.

Auktoritet är ett besvärligt ämne i dag. Som mor och lärare har du dina erfarenheter. Hur kräver du ordning och respekt hemma och i klassen?

När jag en gång sagt något, är det så. Detta är förstås inte så enkelt som det låter. Någon gång skulle man inte ta saken så bokstavligt eller helt enkelt låta den passera. En annan gång är det emellertid förnuftigare att "förhandla" med barnen. Men ibland finns det också saker och ting som man helt enkelt inte kan tillåta. Därför är det så viktigt, att man och hustru i uppfostran alltid samarbetar och alltid funderar på vad de säger till barnen. Om man nämligen i slutändan inte står för det, förlorar man sin trovärdighet.

Fem egna barn och 29 elever i klassen: Då kan man inte tillåta sig

någon dålig dag. Vad gör du, när du någon gång inte är riktigt på bättet?

Dåliga dagar, svårigheter o.s.v. tillhör livet. Men de borde förbli mellan Gud och en själv. Gud ser det fördolda. Han märker, om man utan större lust trots allt ler, om man låter bekymmer vara vad de är för att bättre kunna lyssna på andra. Gud och ingen annan behöver veta, hur jag mår just nu och vad som rör sig i mitt huvud. Och endast Gud vet, vad mitt goda humör är värt. Det är något mellan bara honom och mig. Sådana tankar hjälper mig att reagera riktigt.

Dessutom märker jag, att Gud beskyddar mig och hjälper mig i svåra situationer. Jag anser att jag är lyckligare än människor, som har få förpliktelser och all tid i världen för att plåga sig med sina bekymmer.

Är det enklare för dig att vara lärare, därför att du är mor?

Mina erfarenheter som mor hjälper mig att bättre förstå mina elever i deras roll som döttrar. Och jag förstår också mödrarna bättre. Dessutom kan jag bättre uppskatta värdet i skolans pedagogiska prestationer.

Vad är enligt din mening det viktigaste i barnens uppfostran i familjen?

Först och främst att det älskar och respekterar sina föräldrar allt mer. Och att det verkligen skall tycka om sina syskon och lära sig att komma överens med dem och hjälpa dem. Även kärleken till Gud är viktig och kräver alltefter barnens ålder andra former och annat innehåll. Grunden är enligt min uppfattning kärleken i varje familj. Kärlek intill det yttersta. Då kan människor växa upp, så att

de senare i livet satsar på de sanna mänskliga rättigheterna.

Kan skolan bidra till det?

Bortsett från kunskaper gäller det framför allt värdet av den kristna människobilden, även för icke-troende, därför att det generellt främjar aktningen för varje människa till slutet av hennes liv.

Vilket är ditt största problem i undervisningen?

Där ser jag mindre ett särskilt problem än utmaningen att behandla varje enskild elev så som hon verkligen är: individuell och oersättlig.

Vad säger dina vänner om ert familjeliv?

Ibland frågar mig en av dem ” Med så många små barn, och yrkesverksam och dessutom i Opus

Dei... Hur kan du klara allt detta?
Och att till på köpet be så mycket?
Det kan man ju inte klara i längden.”

Då säger jag, att man inte kan ställa frågan på det sättet. I verkligheten är det ju tvärtom. Just därför att jag varje dag tar mig nog med tid för bön, därför att jag tar emot Gud i eukaristin och ofta går till bikt, just därför får jag den nödvändiga kraften att göra en insats på så många områden... Jag vill verkligen inte byta med någon.